

10

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

Изх. № 11-03-66
София, 23.05.2007 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Вх. № 4/К.С.5/07
Дата 23.05.2007

К.С. 5/1007
В. Димов
стандалето се
свързва
23.05.2007

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПО К.Д. № 5/2007 г.

СТАНОВИЩЕ

от

ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ – министър на финансите

ОТНОСНО: Допустимостта на направеното от главния прокурор искане по чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с конституирането ми като заинтересована страна по горепосоченото конституционно дело и предоставената ми от Вас възможност да изразя становище относно допустимостта на направеното искане от главния прокурор, моля да вземете предвид, че считам същото за допустимо, поради следните съображения:

В практиката си Конституционният съд нееднократно е имал възможността да се произнесе относно предпоставките, които трябва да са налице, за да бъде разгледано едно искане за тълкуване по чл. 149 за допустимо, каквото е и настоящето искане. В решение № 11 от 1994 г. по к.д. № 16 се приема, че допустими са тези искания, които са свързани с решаването на съществуващ правен проблем, с оглед изясняване на точния смисъл на дадена конституционна норма и отстраняване на възможността за нейното противоречиво тълкуване. В този смисъл, недопустимо би било това искане за тълкуване, което има за предмет въпрос, по който Конституционният съд вече се е произнасял с решение. В конкретния случай по така направеното искане за тълкуване на нормата на чл. 130а, т. 2 от Конституцията няма произнасяне на Конституционният съд предвид обстоятелството, че

11

нормата е нова и е приета с последните изменения на Конституцията, поради което същата не е била предмет на тълкуване.

Освен изложеното бихме желали да акцентираме и на следните моменти, които според нас обосновават допустимостта на направеното искане за тълкуване на чл. 130а, т. 2 от Конституцията, а те са следните:

Безспорно е, че въпросът за държавното имущество и по специално въпросът за имуществото на съдебната власт е бил вече във фокуса на Конституционният съд, но винаги е бил тълкуван било по пряк или косвен път през призмата на текста на чл. 106 от Конституцията, където се урежда правомощието на Министерския съвет да организира и стопанисва държавното имущество, в което безспорно се включва и имуществото на съдебната власт, като част от него. Така в Решение № 19 от 2003 г на КС по к.д. № 11 Конституционният съд приема, че: *„Правомощието на Министерския съвет по чл. 106 от Конституцията да организира стопанисването на държавното имущество се отнася за правата и задълженията на държавата, които са парично оценими. Като висш изпълнителен орган той определя от кого и по какъв ред се стопанисва това имущество, освен ако със закон е предвидено друго.*” Това правомощие на МС е ограничено в следните рамки, ситуирани с Решение № 14 от 1995 г. по к.д. № 23, където се приема, че: *„Министерският съвет организира стопанисването на държавното имущество по чл. 106 от Конституцията по начин, който е в съответствие с йерархията и компетентността на държавните органи и не накърнява техния престиж. При упражняването на това свое правомощие той не може да затруднява дейността на конституционно установени органи като президента, Народното събрание, съдебните органи и Конституционния съд.*

Министерският съвет не може да се разпорежда с държавни имоти, в които се помещават посочените държавни институции, като издава едностранни актове по целесъобразност освен с тяхното изрично съгласие.”

В допълнение с Решение № 11 от 2002 г. по к.д. № 18 – Конституционният съд е тълкувал терминът "организира", употребен в чл. 106 от Конституцията относно държавното имущество, необходимо за функционирането на съдебната власт, като е приема, че: *„терминът организира означава, че изпълнителната власт в лицето на Министерския съвет или на определен от него министър или друг държавен орган може да организира стопанисването на такова имущество единствено като го предоставя изключително и само на органите на съдебната власт.*”

Във всички посочени решения произнасянето на КС по тълкуването на чл. 106 е досежно правомощието на МС да организира и стопанисва държавното имущество.

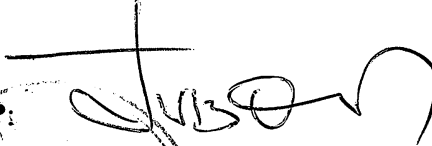
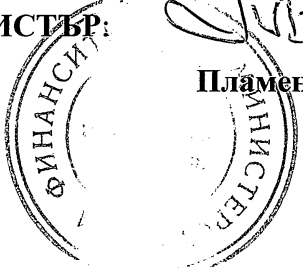
В настоящия случай обаче сме изправени пред нова конституционна разпоредба, в която е въведен нов термин - „управление”, чийто смисъл по наше мнение е по-широк и

различен по съдържание от понятието „стопанисване”, употребено в чл. 106 от Конституцията, в какъвто смисъл вече е имал възможността да се произнесе и Конституционният съд, който е приел, че стопанисването е функция на управлението.

Необходимостта от допускане на искането за тълкуване на чл. 130а, т. 2 от Конституцията според нас се обосновава и от факта, че с направеното изменение на Конституцията правото на управление на имуществото на съдебната власт се предоставя вече на друг субект – министъра на правосъдието, чийто права по отношение на това имущество са в по-голям обем и различни от тези предоставени на МС по силата на чл. 106 от Конституцията. Съществуването на двата текста на чл. 106 и този на чл. 130а, т. 2 създава условия за различно тълкуване по отношение на обема на правомощия на единия и на другия орган на изпълнителната власт, а оттам и за различни възможни решение по тяхното прилагане, което от своя страна налага неговото конкретно тълкуване.

Изложените по-горе съображения, както и тези застъпени в искането на главния прокурор ни дават основание да считаме, че направеното искане за тълкуване на разпоредбата на чл. 130а, т. 2 от Конституцията на Република България е допустимо и следва да бъде разгледаното от Конституционният съд.

МИНИСТЪР:

Пламен Орешарски